

των, τοὺς κατεσκευασμένους ἐκ σιδήρου, ἐκ μαρμάρου, ἐκ ξύλου.

Εἶχον ἐνταφιάσει τὴν σύζυγον τοῦ Συνταγματάρχου Λιμουζέν, ἥτις κολυμβῶσα ἐπνίγη πρὸ δύο ἡμερῶν.

Τὰ πάντα εἶχον τελειώσει. Οἱ ἱερεῖς εἶχον ἀναχωρήσει, ἀλλ' ὁ Συνταγματάρχης, ὑποβασταζόμενος παρὰ δύο ἀξιωματικῶν, ἔμενεν ὁρθίως πρὸ τοῦ τάφου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐβίλεπεν ἀκόμη τὸ φέρετρον. ὅπερ ἔκρυπτεν, ἐν ἀποσυνθέσει ἤδη, τὸ σῶμα τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ συζύγου.

Ἦτο σχεδὸν γέρον, ἰσχνός, ὑψηλός, μὲ μύστακας λευκοῦς, εἶχε δὲ νυμφευθῆ, τρία ἔτη πρότερον, τὴν κόρην συστρατιώτου αὐτῷ μείνας ἐντελῶς ὀρφανὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς Συνταγματάρχου Σορτίς.

Ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίζετο ὁ τεθλιμμένος Συνταγματάρχης προσεπάθουν ν' ἀπομακρύνωσι τοῦτον ἀνθιστάμενον, ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων καὶ ψιθυρίζοντα χαμηλῇ τῇ φωνῇ: «Ὁχι, ὄχι ἀκόμη ὀλίγον...» Ἦθελε νὰ παραμένῃ ἐκεῖ, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ τάφου, ὅστις τῷ ἐφαίνετο ἄνευ πυθμένος, ἄβυσσος ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔπεσαν ἡ καρδιά του καὶ ἡ ζωὴ του, πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἐπὶ τῆς γῆς!

Αἶφνης ὁ στρατηγὸς Ὁρμόντ ἐπλησίασεν, ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν Συνταγματάρχην καὶ σύρων αὐτὸν σχεδὸν βιαίως «ὕπάγωμεν, ὑπάγωμεν, εἶπε» δὲν πρέπει νὰ μείνωμεν ἐδῶ». Ὁ Συνταγματάρχης ὑπήκουσε τότε καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἐνῷ ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ δωματίου του παρετήρησεν ἐπιστολὴν ἐπὶ τοῦ γραφείου αὐτοῦ. Λαβὼν ταύτην ὀλίγον ἔλειψε νὰ πῆσῃ χαμαὶ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς συγκινήσεως, διότι ἀνεγνώρισε τὴν γραφὴν τῆς συζύγου του. Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε γραμματόσημον μὲ χρονολογίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐσχίσε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέγνω.

«Πάτερ,

«Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀποκαλῶ ἀκόμη πατέρα ὡς καὶ ἄλλοτε. Ὅταν θ' ἀνεύρητε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην θὰ εἶμαι νεκρὰ καὶ ὑπὸ τὴν γῆν. Τότε δύνασθε ἴσως νὰ με συγχωρήσετε.

«Δὲν θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς συγκινήσω, οὐδὲ νὰ μετριάσω τὸ σφάλμα μου. Θέλω νὰ εἶπω μόνον μεθ' ὅλης τῆς εἰλικρινείας γυναικός, ἥτις μέλλει ν' αὐτοκτονήσῃ μετὰ μίαν ὥραν, τὴν ἀλήθειαν ὁλόκληρον καὶ πλήρη.

«Ὅτε μ' ἐνυμφεύθητε ἐκ γενναιοφροσύνης, ἀφωσιώθην εἰς ὑμᾶς ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ σᾶς ἠγάπησα ὡς ἀγαπᾷ καρδιά τρυφερὰς κόρης. Σᾶς εἶχον ἀγαπήσει ὡς πατέρα μου, ἡμέραν δὲ τινα, ἐνῷ ἤμην ἐπὶ τῶν γονάτων σας καὶ μ' ἐνηγκαλίζεσο, σᾶς ὠνόμασα πατέρα χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

Ἡ λέξις αὕτη ἦτο κραυγὴ τῆς καρδίας ἐξ ἐνστίκτου, αὐθόρμητος. Ἀληθῶς εἰσθε δι' ἐμὲ πατήρ, οὐδὲν ἄλλο ἢ πατήρ. Ἐγλάσας καὶ μοι εἶπες: «Νὰ μὲ ἀποκα-

λῆς πάντοτε οὕτω, παιδί μου, τοῦτο θὰ μ' εὐχαριστῇ».

Ἠλθομεν εἰς ταύτην τὴν πόλιν καὶ — συγχώρησόν με, πάτερ — κατέστην ἐρωτόληπτος. Ὡ! ἀντέστην ἐπὶ μακρόν, σχεδὸν δύο ἔτη, σημειώσατε καλῶς, σχεδὸν δύο ἔτη καὶ μετὰ ταῦτα ὑπέκυψα ἐγενόμην ἔνοχος, κατεστράφη.

«ὑπὸ τίνος; Δὲν θὰ τὸν μαντεύσητε ποσῶς. Εἰμι πολὺ ἥσυχος ὡς πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ ὑπῆρχον περὶ ἐμὲ καὶ μετ' ἐμοῦ πάντοτε δώδεκα ἀξιωματικοί. Μὴ ζητήσητε νὰ τὸν γνωρίσητε καὶ μὴ τὸν μισήσητε. Ἐπράξεν ὅ,τι καὶ πᾶς ἄλλος θὰ ἔπραττεν ἀντ' αὐτοῦ, ἄλλως τε δὲ εἰμαι βεβαία, ὅτι μὲ ἠγάπα ἐξ ὅλης καρδίας.

«Ἄλλ' ἄκουσε. Εἶχομεν ὀρίσει συνέντευξιν εἰς τὴν νῆσον Βεκὰς — γνωρίζεις τὴν μικρὰν νῆσον, ἥτις εἶνε μετὰ τὸν μύλον. Ἐγὼ ὤφειλον νὰ μεταβαίνω εἰς ταύτην κολυμβῶσα, ἐκεῖνος δὲ ὤφειλε νὰ μὲ ἀναμένη εἰς τοὺς θάμνους καὶ ἀφοῦ ἐμένομεν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐσπέρας, διὰ νὰ μὴ μᾶς ἴδῃ τις, ἀνεχωροῦμεν. Εἶχον ἔλθει ἡμέραν τινὰ, ὅπως τὸν συναντήσω. Οἱ κλάδοι ἠνοιχθήσαν καὶ παρετηρήσαμεν τὸν Φίλιππον, τὸν ὑπηρετήν μας. Ἡσθάνθη, ὅτι ἐχάθημεν καὶ ἔρριψα ἰσχυρὰν κραυγὴν. Τότε μοι εἶπεν — ὁ ἐραστής μου — «Φύγε κολυμβῶσα ταχέως καὶ ἄφες με μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου».

«Ἀνεχώρησα τόσον συγκεκριμένη, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνιγῶ καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκόν μας φοβουμένη φοβεράς συννεπίας. Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα, ὁ Φίλιππος μοι ἔλεγε ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν διάδρομον τῆς αἰθούσης, ἔνθα τὸν συνήντησα. «Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας, ἐὰν ἔχῃ νὰ μοὶ δώσῃ ἐπιστολὴν τινα.» Ἀμέσως ἐνόησα, ὅτι ἐδωροδοκῆθη καὶ ὅτι τὸν ἐξηγόρασεν ὁ ἐραστής μου. «Τῷ ἐδίδον — τῷ ὄντι — ἐπιστολὰς, ὅλας μοι τὰς ἐπιστολὰς. Τὰς ἐπέδιδε καὶ μοι ἔφερε τὰς ἀπαντήσεις. Τοῦτο διήρκεσε δύο περίπου μῆνας. Εἶχομεν ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν, ὡς εἶχες ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν καὶ σύ.

«Ἄλλ' ἰδού, πάτερ, τί ἐπηκολούθησεν. Ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν αὐτὴν νῆσον, ἐν ἣ μετέβην κολυμβῶσα, ἀλλὰ ταύτην τὴν φορὰν μόνη, εὗρον τὸν Φίλιππον. Ὁ ἀνθρωπος οὗτος μὲ ἀνέμενε καὶ μοι εἶπεν, ὅτι ἔμελλε ν' ἀνακοινώσῃ τὰ πάντα εἰς σέ καὶ νὰ σοὶ δώσῃ τὰς ἐπιστολὰς, τὰς ὁποίας κλέπτων ἐφύλαττεν, ἐὰν δὲν συγκατένευον εἰς τὰς ἐπιθυμίας του.

«Ὡ! πάτερ μου, πάτερ μου! Ἐφοβήθη, ἡσθάνθη τρόμον, τρόμον χαμερπῆ, ἀνάξιον διὰ σέ πρὸ πάντων, διὰ σέ τὸν ἀγαθόν, τὸν ἀπατῶμενον παρ' ἐμοῦ, διὰ τὸν ἐραστήν μου ἀκόμη — καθ' ὅσον θὰ τὸν ἐφόνευες — δι' ἐμὲ ἴσως... εἰς εὐρὴν καὶ ἐγὼ!!! Ἐγενόμην παράφρων, ἔμεινα ἐκστατική. Ἐπίστευσα, ὅτι θὰ δωροδοκηθῇ ἄλλην μίαν φορὰν, ἀλλὰ μὲ ἠγάπα. Ὅποιον αἰσχρὸς!

«Εἴμεθα τόσον ἀδύνατοι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, ὥστε καθιστάμεθα παράφρονες πολὺ εὐκολώτερον ὑμῶν τῶν ἀνδρῶν καὶ

ὅταν ἀπαξ καταπέσωμεν, καταπίπτομεν βαθύτερον, ἀκόμη βαθύτερον. Γνωρίζεις τί ἔπραξα;

«Εἶπον τότε κατ' ἐμαυτὴν. Πρέπει ν' ἀποθάνω. Ζῶσα δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ παρόμοιον ἔγκλημα. Νεκρὰ τολμῶ τὸ πᾶν. Δὲν ἡδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως ἢ ν' ἀποθάνω. Οὐδὲν θὰ ἡδύνατο νὰ μ' ἐξαγνίσῃ. Ἦτο δυνατόν πλέον ν' ἀγαπῶ καὶ ν' ἀγαπῶμαι. Μοι ἐφαίνετο, ὅτι ἐρρύπαινον πάντας μόνον τείνουσα πρὸς αὐτοὺς τὴν χεῖρα.

«Μετ' ὀλίγον μεταβαίνω ἵνα λουσθῶ καὶ ἵνα μὴ ἐπανεέλθω πλέον. Ἡ πρὸς σέ ἐπιστολή μου αὕτη θὰ σταλῇ εἰς τὸν ἐραστήν μου. Θὰ τὴν λάβῃ μετὰ τὸν θάνατόν μου καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τίποτε θὰ σᾶς τὴν στείλῃ ἐκπληρῶν τὴν τελευταίαν εὐχὴν μου. Σὺ θὰ τὴν ἀναγνώσῃς ἐπανερχόμενος τοῦ κοιμητηρίου.

«Χάιρε, πάτερ μου, δὲν ἔχω οὐδὲν ἄλλο νὰ σοὶ εἶπω. Πράξε ὅ,τι νομίσης καὶ συγχώρησόν με».

Ὁ Συνταγματάρχης ἀπέμαξε τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου του. Ἡ ψυχραιμία, ἣν ἐπεδείκνυν εἰς τὰς μάχας, τῷ ἐπανῆλθεν ἀμέσως.

Ἐκρυσσε τὸν κῶδωνα.

Εἰς ὑπηρετὴς παρουσιάσθη.

— Στείλέ μου τὸν Φίλιππον, εἶπε.

Μετὰ τοῦτο ἤνοιξε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ ἐρμάριον τῆς τραπέζης. Ὁ Φίλιππος εἰσῆλθε σχεδὸν παρευθύς. Ἦτο στρατιώτης ὑψηλός, μὲ μύστακας ξανθοῦς, φυσιογνωμίαν κακεντρεχὴ καὶ βλέμμα ὑπουλον.

Ὁ Συνταγματάρχης τὸν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτοί.

— Εἰπέ μοι τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ τῆς γυναικός μου.

— Ἀλλὰ, Συνταγματάρχα μου...

Ὁ Συνταγματάρχης ἔλαβε τὸ περιστροφὸν ἐκ τοῦ ἐρμαρίου.

— Εἰπέ μοι ταχέως, διότι γνωρίζεις, ὅτι δὲν ἀστειεύομαι.

— Εἶνε... ὁ... λοχαγὸς Ἀλβέρτος.

Μόλις ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦτο, ἡ φλόξ τοῦ πολυκρότου τῷ ἔκαυσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ δὲ σφαῖρα ἐβυθίσθη ἐν τῷ μεσῷ τοῦ μετώπου.

Ε. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

Εἰς τὸ πρὸς ἔχες:

Αἰς Ὡπου — ἔενοπου Ὡου

ΕΥΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίαν Θεανὸν Μηλιώτη καὶ κκ. Μιλιάδην Ἀργυροπούλου καὶ Ἀλέξ. Π. Δουζιαν. Συνδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Στυλιανὸν Βισβίτην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Πάνον Ε. Κοντογούρην. Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. Τῇ διευθύνσει τῆς «Ἐλ. Βιβλιοθήκης», ἐμετρήθησαν δρ. 20. — κ. Ν. Παπούλην. Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Τῇ διευθύνσει τῆς «Ἐλ. Βιβλιοθήκης» ἐμετρήθησαν δρ. 64:20. — κ. Γεώργ. Ἰω. Γουζοπούλου. Ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Δ. Μπουλαντζῆν. Γνωστοποιούμεν ὅτι δὲν ἐλήφθησαν ἔτι. — κ. Βμ. Βεκιάρη. Ἐλήφθησαν. — κ. Β. Α. Πάρε. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Βασίλειον Κοτζῆλην. Παρὰ τοῦ κ. Περικλίου Ποδαρίκη, ἐλήφθησαν φρ. 20. Μένει ὑπόλοιπον ἔτι φρ. 10.